

Henk (Wynpûst) Boelens uit Drachten

„M'n eerste was een Delta van veertig gulden”

Wie kent vliegerfanaat Henk Boelens uit Drachten niet. Met zijn petje, zijn buttons op de bodywarmer en zijn grote Friese vliegers. Hij is met zijn creaties een graag geziene gast op vliegerfeesten in binnen- en buitenland. Hoe komt het toch dat die gozer zo gek is van vliegeren? Het verhaal van Henk Boelens is een bijzonder verhaal. Dat kan ook bijna niet anders.

Hoe ben je door het vliegervirus aangestoken?

„In de jaren tachtig gingen wij nogal eens naar Ameland. Je ziet dan die toeristen op het strand vliegeren en zoals iedereen wilde ik dat ook wel. Ik was zo gek om een kant en klare vlieger te kopen. Veertig gulden kostte dat ding toen al en een vlieger kon je het eigenlijk niet noemen. Windkracht 3 had het ding sowieso al nodig en stabiel was het niet te krijgen. Een asymmetrische delta vlieger had ik gekocht. Met een hoop geknoei en plakwerk vloog het toch en dat was voor mij aanleiding om in het vervolg maar zelf een vlieger te bouwen. Die eerste vlieger blijft je toch bij want ik denk er nog wel eens aan terug.”

Bouwde je de vliegers naar eigen ontwerp of had je voorbeelden?

„Ik hoorde dat er een zeer uitgebreide vliegerwinkel was in Scheveningen. Daar ben ik in een wilde bui heen gegaan en met veel documentatie en materiaal thuis gekomen. Zo kwam ik dus ook in aanraking met het blad VLIEGER. Mijn eerste vlieger was een Snowflake van nylon. Mooi man. Het was een hele prestatie om dat te bouwen. Van spinnaker was toen nog geen sprake. Dat kwam pas veel later. Schitterend gewoon, toen die eerste vlieger in de lucht stond. Hij stond als een huis in de blauwe lucht. Het enige nadeel was dat er veel wind nodig was. Windkracht 3 was wel het minimum. Wist ik veel dat het ook anders kon. Ik genoot in elk geval. Daarna heb ik hem nog eens gebouwd van het juiste materiaal en stokken. Ik moest het toen nog leren en dat doe ik tegenwoordig nog. Mijn laatste vlieger is een Snowflake die tijdens het ontwerpen langzaam veranderde in een diamant. Het ontwerp verschijnt binnenkort in dit blad.”

Noem eens een rijtje vliegers die jij al gebouwd hebt?

„Het begon dus met die Snowflake en daarna kwamen de stuntvliegers zoals Hawaian, Speedfoils van klein naar groot. Dat stunten was in die tijd erg populair. Een boel modellen is in de loop der jaren verdwenen. Dat is jammer want er waren echt hele mooie bij.

Daarna bouwde ik een Speedwing trein. Hoeveel modellen ik gebouwd heb weet ik niet meer. Het kunnen er honderd zijn maar misschien ook wel meer. Als ik ze niet meer leuk vond, verkocht ik ze. Ik kon daardoor mooiere vliegers bouwen. Een prachtige oplossing want ik was helemaal bezeten van het vliegervirus. Het werd mijn vrouw soms wel eens iets te veel. Zij schreef me medicatie voor om het enthousiasme te temperen. Als je de boeken en tijdschriften leest raak je al gauw geïnteresseerd in de Cody. Die stond dan ook al spoedig op mijn verlanglijstje.”

Hoe ben je met de projecten begonnen?

„Ik werd door Thijs van Buuren gevraagd om in Elsloo, samen met Johan Witteveen, een cursus te gaan geven in het bouwen van vliegers. Dat heb ik gedaan zodat ik kon laten zien hoe een groot project moest worden aangepakt. Zo kwam het ook dat mijn eerste Cody in deze periode gebouwd werd. Dat was het eerste grote project waar het gelukkig niet bij bleef.”

In 1990 kwam ik Boelens tegen op het eerste vliegerfeest in Drachten. Op een prachtig terrein was hij met de Hawaian bezig en liet zich voortslepen door de vlieger. In die tijd kon een vlieger dat nog. Tegenwoordig is er een flinke vlieger voor nodig om hem van de voeten te krijgen. Hij hanteerde toen de stelregel: Een vliegeraar heeft ruimte nodig en

